

SLOVENSKI NAROD.

Oznani:
Za navadno dvestopno vrsto se plačuje 6 kr., če se tiskalo 1 krat, 5 kr., če se tiska 2 krat, 4 kr., če se tiska 3 krat, vsake pismenke se plačuje po prostoru.
Za vsak tisek je plačati kolek (stempel) za 50 k.
Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno franquirajo.

Št. 36.

V Mariboru 25. junija 1868.

Tečaj I.

Vabilo k naročbi.

Prvo četrtletje našega početja je skoraj pri koncu; dosedanje naročnike, ki so naročeni samo do 1. julija, vabimo, naj svoje naročilo blagovoljno ponové še pred koncem t. m., da se jim redno pošiljanje ne pretrga; vabimo pa tudi druge slovenske rodoljube, naj stopijo v vrsto naših podpornikov, kajti le po vseobčni, dušni in gnotni podpori nam bo mogoče, napraviti iz „Slov. Naroda“ to, kar bi imel biti: glasilo vsega slovenskega naroda, in ga spremeniti v dnevnik, kateri jedino zamore zadovoljati časnikarskim potrebam sedanjega časa.

Program in cena ostaneta „Slov. Nar.“ dozdanja.

Opravništvo.

Nové postave.

I. Nova organizacija.

Gotovo nobeden si ne želi nazaj onih časov, ke dar je kmet še dajal desetino in tlako delal svojemu grajščaku; ali nekaj dobrega so vendar imeli tisti časi, in od tistihmal nimamo več te dobrote. Takrat je bila namreč pri vsaki grajščini tudi sodnija, in politična opravila so se opravljala od uradnikov, ki tudi niso bili predaleč narazen po deželi postavljeni. Kmet navadno ni imel več kot jedno uro hoda do svoje sodnije, in k večemu 2—3 ure do političnega komisarja, s katerim je pa malokedaj imel opraviti. Pri svojem gradu je imel zemljiščno knjigo, sodnika, odrajtal je štibro, in to vse z malimi stroški in s kratko dangubo.

Še enok pravimo, da v nobenem družem oziru ne zagovarjamo onih časov, in da le pišemo o organizaciji tadanji, namreč o mejah, ki so bile po krajih potegnjene za sodno in politično-uradniško oblast.

Od leta 1850 je država v svojo roko vzela sodna opravila povsod, in to je bilo prav, pri tem pa je tudi krajne meje svojih sodnij jako daljše potegnila memo starih grajščinskih, in to je bilo deželi na težavo. Ni bilo treba, za vsako poprejšno grajščino novo cesarsko sodnijo postaviti, ker nekatere grajščine so bile premajhne za to, tako, da je včasih en sodnik zadostoval 5 grajščakom. Ali prava mera se ni našla; cesarske okrajne sodnije leta 1850, ki so večidel ostale nespremenjene v mejah do današnjega dneva, bile so tako razširjene, da je marsikteri kmet že imel 3—5 ur hoda do sodnije. To je tem večja težava, ako človek premišluje, koliko potov k sodnji mu je treba v teku jedne pravde storiti, predno dobi sodbo v roke.

Za politična opravila so bila postavljena okrajna poglavarstva, ki so obsegala po 2—4 sodnije, tedaj so bile daljave še bolj težavne za one, ki so imeli kaj opraviti pri politični uradnji. Vendar je takrat vlada se še dobrovoljno ozirala na potrebe vsakega kraja, in razpostavljala je pri sodnijah posamezne uradnike (komisarje), ki so imeli potrebno moč politično-opravilno, tako, da vendar ni bilo treba, zavolj vsake bétve dalečne poti storiti do okrajnega poglavarstva.

Tako je ostalo do leta 1854. Takrat je vlada spoznala, da je treba bolj popolnega uradovanja v vsakem okraji, kar je gotova resnica. Državljan, ki plačuje težko davke, kmet, čigavi davki se še ne za $\frac{1}{30}$ (to je ne 5 krajcarjev od enega goldinarja davkov) potrošujejo za njegove potrebe v okraji, vendar toliko sme po pravici tirjati, da ima okrajna uradnja dosti oblasti

za vse njegove potrebe; da se vse njegove pravde morejo razsoditi v okraji; da je tam politična oblast, kamor pelje svoje sinove, za vojsko namenjene itd.

Takrat so bile tedaj stvorjene okrajne uradnije, ktere se dandanes na Štajerskem in Koroškem imamo, pa je pre ne bomo več dolgo imeli. Da imajo potrebno oblast v vseh uradniških zadevah, to je prav. Da je pa taista oseba političen uradnik in pa sodnik, to navadno dobro ni storilo, ker sodnija ni bila pri svojih sodbah tako neodvisna, kakor bi morala biti. Vendar si ne bi želeli kaj drugega za uradniške potrebe Slovencev, nego da bi se pri vsaki okrajni uradnji ločila oseba in uradnja politična od sodnijske, in da bi postalo več okrajnih uradnij. Sedaj jih je bilo gotovo premalo; tako so n. pr. na Štajerskem okraji Mariborski, Celjski in Ptujski obsegli do 50,000 ljudi, med kterimi so imeli narbolj oddaljeni do 6 ur hodá in še več k svoji uradnji.

Po postavi od 19. maja t. l., št. 44, vender kmalu zopet dobimo okrajna poglavarstva za politična opravila, in vsako poglavarstvo naj obseže po postavi 2 ali več dosedanjih okrajnih uradnij. Po taisti postavi tudi nikjer ne bo političnega okrajnega komisarja, kakor smo nje imeli od leta 1850—1854, tedaj za vsako politično opravilo bo treba hoditi k okrajnemu poglavarstvu. To bode odsihmal velika težava, kakoršne je še nismo imeli po dosedanjih organizacijah in na Kranjskem se že živo čuti. Tako bo ta na primer okraja Gorénjigraska in Laški spadala pod Celjsko poglavarstvo, in za službinske bukke bo treba hoditi od Kranjske in Koroške meje v Celje. Poglavarstva si tudi iščejo naj večja mesta, naj so kjer si bodi na pr. v Brežicah, na rtu cele dežele, kamor bodo hodili n. pr. Planinci (trg Planina je v Kozjanskem okraji) po 10 ur; tedaj celi dan hodá. Preteklo zimo je zmrznila na tej poti jedna priča iz Planinske okolice, ki je bila poklicana pred Breško preiskovalno sodnijo.

Jedno dobro pravilo je v tej postavi. Lahko dobimo v Celje ali Maribor oddelek Graškega c. kr. namestništva, to je politično uradnijo druge stopnje. Za to se pa bo treba poganjati in prositi. Genite se okrajni zbori in veče občine!

Okrajne sodnije ostanejo po drugi postavi v dosedanjih mestih, in ministerstvo pravdosodja ima pravico, pomnožiti je. Tudi to pravilo utegne se koristno rabiti, ker imamo res prevelike sodnije. Tako n. pr. na Štajerskem sv. Lovrenc v puščavi, sv. Jurij poleg Celja, jeden izmed trgov poleg Savine, Planina, jeden kraj na Dravskem polji (morebiti Račje) se naj poganjajo za samostojno sodnijo. Tudi to bo dobro, da bo imela vsaka sodnija preiskovalno moč v kazenskih zadevah; na drugi strani pa nam še hujša zguba grozi, ker po osnovi nove postave za pravde pridejo pred mestne sodnije vse pravde, v kterih je le neka večja vrednost. O tem pa drugokrat.

Učimo se od Čeho-Slovanov!

Pravila

občinske založne in posojilnice v Karlinovem.

§. 6. Kako se obrestujejo in izplačujejo obresti podpornikov.

1. Doneski podpornikov se na obresti v društveno denarnico prijemljejo počeni od 10 kraje.

2. Od uloženih denarjev plačujejo se obresti od 2 gold. naprej in sicer od 16. tekočega ali pa od 1. prihodnega meseca, kakor je bil denar uložen, ali v prvi ali v drugi polovici meseca.

Listek.

Iz Ljubljane 21. junija.

Obljubil sem častitljivim čitateljem „Slov. Naroda“ prinesti govor mrhovskega Vogta, kterega je imel o priložnosti volitve poslanca Darvinoviča za deželni zbor, ali nimam časa, ka bi ga prestavil iz mrhovske nemščine na slovenski jezik. Zraven tega še tuhtam, kako bodem abstraktne pojmove in stavke govornikove, postavim: „Der (?) Perpendikel an der Menschheitsuhr steht nie stille, den Zeiger will die fanatische Rotte unglückseliger Finsterlinge mit Gewalt zurückhalten — e pour se mouve! peripathetische Ideoscincrasie! treibt ihn vorwärts, — auch in unserm romantischen Thal rauscht der Flügelschlag der Geistesfreiheit“, — nek humorističen poslušalec se je odglasil z odzivom: „Geistesbesoffenheit“. Glejte dragi bralci za takošne izraze treba terminologije; učeni odsek „matic“ bi sam si ne upal kaj takošnega prav po domače posloveniti. Zato čakajte, saj ni še to moj zadnji listek.

Zapustivši Mrhovec podam se čez visoke solčavske planine v Kamnik — slavno mesto kozarjev — o kterem bodem posebno poročal, — na ravnost — skoz zgodovinsko Ježico — v Ljubljano. Koža se mi je ježila, ko sem v temni noči potoval s svojo bisago skoz ta nesrečni kraj, kteri je vzrok tako strašne — promemorije.

Srečal sem samo dva fanta, ki sta uckala k svojima Mickama, — in ker sem jih pozdravil z lepim pozdravom: „Na zdravje!“ — nista mi nič storila — „ta je gotovo „Sokol“, ne pa „Guthajlar“, — presnete cipke pa bomo

že vlovili v kobačo“ — slišal sem jih srdito gondirati. V Ljubljano pridem ravno o polnoči in se vsedem, ker niso me „zur goldenen Schnollen“ v hišo spustili, zunaj v tivolskem drevoredu na klop, ki pa je bila neskončno vroča — gotovo je tam preje sedel Feuilletonist Laibacharčin. Vse je bilo mirno v tem predelu Ljubljane, slišal sem edino čivkati enega čulka, ki je čez mesto preletal iz Kravje doline, in se na streho tivolskega grada vsedel. Ponosno zapoje na visokem slemenu, ko da bi že bil zapovedalec in oblastnik tega gradiča. Ob treh so začelnjale že pobožne dušice korakati v cerkev — in prepričal sem se, da v Ljubljani nove medverske postave dolgo še ne bodo dobile praktičnosti. Ker bi tudi jaz rad ostal dober kristjan, dasiravno sem hud na „Personalstand des Bisthums Lavant“, ki me je ob 40 krajcarjev spravil, sem se podal v frančiškansko cerkev in molil: da ljubi Bog ljubljanskim nemškutarjem milostivo grehe odpusti blagovoli. Potem postojim na kamnatih stopnicah in gledam, kdo bode vse čez most iz mesta stopal na — Rož en pah. Prvi, kterega sem bil spoznal, je navadni dopisovalec in listkar iz Ljubljane v „Slov. Narod“. Vam je to mlad možak, rudečega lica, okroglo kapico nosi malo na stran — stopa z nekakšno grandezzo, kakor sem vidil stopati španjolske hidalge, hoja je nagla, pogled ni nasmehljiv — pozdravlja in odzdravlja, cik — cak — kakor blisk, vidi se mu, da je enake nature — z menoj.

Drugi mož, kterega sem spoznal, je bil dr. Turniček, neprestrašljivi govornik slavne deputacije na Dunaji, ki je imela namen še hujši s kranjskimi Slovenci, kakor zarotniki — sicilianske večernice — z ljudmi, kteri niso mogli izgovoriti: ciceri.

Mihajlo Obrenović III.

Pokojni srbski knez, rodivši se 23. avgusta 1825, bil je dvakrat pozvan na prestol srbski. Prvokrat dobil je nazov kneza 5. marca 1840, po onih valovih spolovskanih po izdaji ustave omejujoče oblast knežko, kar je očeta jegovega Miloša napotilo, da je zapustil Srbsko. Po Miloši vladal je 26 dni starši sin jegov Milan, ki je na jetki vmrl, in za tem 9 mesecev namestništvo knežkega dostojanstva obstoječega iz treh članov. Mihajlo Obrenović je bil tedaj v Vlahiji na posestvu svojega očeta, ko je dobil vest, da so njega za kneza izvolili starašine srbskega naroda. Oče ga dolgo ni pustil v Srbijo; še le ko je dobil sultanski ferman, spodbudivši ga h knežkemu nazivu, je izdal Mihajlo proklamacijo srbskemu narodu, v kateri objavlja, da prejme izbor. Preden odide v Belgrad, oglašil se še v Carigradu pri sultanu, ki ga je prav prijazen sprejel. Vrnivši se v Srbijo je še le zvedel, da porta namerava namestnike brez spremembe za svetnike prisiliti. Knez ni hotel se podvreči nadzorništvo častilakomnih svetnikov, in to je bil iztočnik novih navalov. Knežki svetniki so si skupljali razširno stranko, dogovarjali se s turškimi pašo tadašnjim načelnikom Belgrade trdnjave, in z avstrijskim generalom, poveljnikom sosednih polkov v Granici. Oni so skovali naklep, po katerem so hoteli postaviti na prestolj sina pokojnega vodje Karažorža, ki je pred Milošem (1804) bojeval se za svobodo srbsko. To so tako vredili, da je dobil Aleksander Karažoržević izrejen in bivajoč v Avstriji, privolenje vrniti se v Srbijo, in da je bil postavljen za adjutanta knezu Mihajlu. In Turčija in Avstrija ste se nadejali gospodstva nad Srbijo za ta slučaj, da bo Karažoržević posajen na prestolj. Mihajlovi sovražniki podpirani od avstrijskega generala in turškega paše, polastili so se Kragujevca, vzeli topništvo, kar je Mihajla primoralo pobegniti v Belgrad in potem v Avstrijo. To je bilo 22. avgusta 1842. Dasiravno je Mihajlo le kratko vladal, vender je veliko storil, osnoval je (učbeno) društvo srbske slovesnosti, ustanovil šolski fond, in sploh se je mnogo pečal z znotranjimi naredbami za napredek in blagostanje Srbske. Aleksander popolnem vdan avstrijskemu uplivu, vladal je od 2. septembra 1842 do 11. decembra 1858. Njega je morala narodna skupščina dvakrat voliti, ker prva volitev ni bila potrjena od Rusije. To je bilo uzrok, da se je Karažoržević vedno neprijazen kazal svetom, prišedšim od ruske vlade. Njegova vlada se je vedno gibala v teh razmerah; potem skoraj nikdar ni skupščino sklicala; zato pa Srbi tudi niso mogli vdeležiti se iztočne vojske vkljub sočustva k Rusom.

Karažoržević je bil vladalec popolnem odvisen od svojih ministrov, kateri vpiraje se na Avstrijo in Turčijo, so stiskali narod in rabè svojo oblast nabirali si bogastva. Nedovoljstvo Srbov, kazavši se že med iztočno vojsko, je po pariškem miru slednjič dokipelo do vrha 1858. Narodna skupščina zbrana po ukazu Porte za poravnavo preperek med narodom in knezom je odstavivši Karažorževiča poklicala Miloša Obrenoviča na srbski prestol. Boleni Miloš ni vladal dolgo; v januarju 1859 je prišel v Belgrad, 14. septembra 1860 je že vmrl. Še tisti dan je odposlal Mihajlo Obrenović razglas, v katerem je objavil, da bode odslej zakon vrhovna volja in obečal, da bo pravilno sklicaval narodno skupščino, ktera se je res zbrala l. 1861, 1864 in 1867. Vladaje Srbsko za tem osem let si je pridela mnogo velikih zaslug za znotranji razvitek. Cele 16 let svojega pregnanstva iz očetujave je popotoval po tujih državah in trudil se spoznavati politične okoliščine, napredek z njegovimi pripomočki in sploh vse, kar je treba vedeti dobremu vladarju.

(Kon. prih.)

Dopisi.

Iz Ljubljane, 22. junija. A. (Tiskovna pravda „Triglava“; prihodnji izlet „Sokola“ in prepovedana igra.) Pisal sem Vam zadnjič, da sta bila poklicana k deželni sodnji vrednik in tiskar „Triglava“, zaradi članka „unsere Deutschliberalen“. Dozdaj se ni zgodilo še drugega nič, in nista bila dalje več klicana. Sliši se pa po mestu govorica, da se bode glasila tožba zaradi hujskanja narodnosti po §. 301. kazenskega zakona. Je li to res ali ne, danes ne vem potrditi, na vsak način pa bi bila čudna ilustracija k ravnopravnosti. Narnesramnejše zabavljanje in žalenje slovanskih narodov beremo skoraj vsak hip v raznih nemških časopisih, in nič se jim ne zgodi. Če pa naših listov eden poštno zgrabi kliko — ki gotovo ni nobeden narod, kakor ga zahteva postava — pa ta klika kriči in vpije in c. kr. državnega pravdnika obletuje od zore do mraka. Razun Kočevarjev mi ne pripoznamo nemškega naroda na Kranjskem, ker posamezni Nemci raztreseni po mestih in velika truma narodnih renegatov ne morejo zahtevati zase imena samostojnega naroda. Oni se pač lahko imenujejo Nemci živeči na Kranjskem, nikdar pa se ne morejo napihnuti do imena: nemški narod na Kranjskem.

Prihodnjega izleta, ktereга napravi to nedeljo 28. t. m. „Sokol“, veseli se že vsa okolica ljubljanska. Pot pojde čez Ježico, Gameljne, Tacen, Šmartin v Št. Vid. Namenjeno je bilo, da se bode igrala v Št. Vidu na prostem Vilharjeva šaloigra „Slep ni lep“, ali slavno deželno predsedstvo spoznalo je to igro nevarno (!) in jo prepovedalo. Igrati se bo morala tedaj kaka druga igra. Zakaj bi se pa kar na enkrat ne smela igrati ta igra, nam ni prav jasno, ko so jo ravno udje „Južnega Sokola“ v ljubljanski čitalnici že dvakrat predstavljali. Skrbelo se bo pa na vsak način, da ta prepoved zabave ne bode kalila, ter da se na mesto prepovedane igre stavi kaka druga. Kakor se čuje, zbralo se bode veliko naroda skupaj in nadjamo se prav vselega dneva.

Po mestu je zdaj nekam vse tiho in mirno, in se je razčilenost zadnjega časa nekoliko polegla. Kako dolgo bo de trajalo? „Laibacherica“ je

*) Čudno, kedaj je neki ta igra zadobila svojo nevarnost? Leta 1863 so jo igrali novomeški gimnazijski učenci z veliko pohvalo v pričó sedanjega drž. pravdnika v Ljubljani in velike množice omikanih Novomeščanov, pa nista našla niti gosp. državnega pravdnika niti g. okrajni predstojnik zdaj zavohane nevarnosti. Gospod pravdnik je te „nevarnosti“ celo lastnoustno hvallil. 1863—1869, Vred.

tudi nekaj časa nekam mirna postala, kakor čujem, po višem povelji. O Ježiški homatiji se tudi nič ne čuje in je vse stransko vpije nasprotnikov po tihnilo, samo neki visoki gospod bi tudi „Novice“ in „Slov. Narod“ rad enakopravna storil „Triglavu“, ter jima privoščil kako pravdico. Nemec pravi: „Was nicht ist, kann noch werden“ in Lach: Vederemo.

Iz Ljubljane, 20. junija. V zadnji seji kupčije in obrtnijske zbornice, je bil predlog predsednika gosp. V. C. Supana zaradi vpeljave domače varovalnice zoper požar z veseljem sprejet. Vsaka asekuranca je obče koristna naprava; takšen domač institut pa bi bil toliko bolj koristen, ker bi kapital ne prišel nikdar iz dežele, in bi se poslednji čisti dohodki obračali v podporo drugim narodu potrebnim napravam.

Osnovanje vsacega zavarovalnega društva pa zahteva v prvo: denar — potem pravila, potem mnogo predelovanja, konečno resen, energičen začetek in vsestransko vdeleževanje.

Ni dvomiti, da bode vsak domoljub raje k domačemu društvu pristopil, nego k tujemu, ako bode le imel pri njem enako gotovost, kakor pri društvi, ktera so bogata, močno razširjena in sloveča.

Ideja je sprožena, in je dobra — naj se ta stvar tedaj pretresava in izdelava. Če bo prav dobro šlo — znamo v dveh letih domačo zavarovalnico imeti.

Do tistihmal se bo treba pa drugod zavarovati zoper nesrečo ognja. Ravno zdaj se bliža najnevarniši čas. Pridelki se spravljajo v poslopja, gorko solnce vse tako razsuši, da je mala iskrica že dovolj, da se vname in dostikrat premoženje v pepel spremeni. Ne more se zatoraj dosti priporočati! asekurirajte vaše pridelke in poslopja!

Peštansko društvo pod reprezentanco vrlega rodoljuba g. Franceta Drenika zasluži, da ga posebno priporočamo. Ono društvo se je v malih letih tako razširilo, da zadnji letni račun kaže zavarovalnega kapitala 401,212.341 gld. dohodka pa 1,558.090 gld. 24 kr. Te številke dokazujejo, da živa društvo popolno zaupanje.

Peštansko društvo zavaruje zoper škodo po ognji in na življenje človeško po nizki ceni, in plačuje škodo naglo in pravično.

Tako društvo zasluži, da se razširja in zmirom več udeležnikov si pridobi.

Iz Primorskega, 20. junija. L. K. (Slovani in naše brodovje.) Jugozapadnih Slovanov res nikdo noče priznati za narod, ker jih je tužna preteklost razcepila v razne kosove, po deželnih mejah ločene, in zvijačna, Slovanom nikoli odkritosrčno vdana politika jih je skušala in jih še zmiraj skuša med seboj dražiti in nesložne svoji sebičnosti v korist rabiti. Da so se prezirali ona leta, v kterih je hotel Bach preslavnega spomina s svojo nemejeno silo vse avstrijske narode pod nemški klobuk spraviti, se ni čuditi; ni se čuditi, da so se ob taistem času obmorski Slovani uradno in neuradno poitalijančevali, kajti poleg vsezveličavne nemščine je pri njih bila slovesno oklicana italijanščina za drugi državni jezik. Saj so vendar tedaj trobili o velikonemški državi, ki šteje nad 70 milijonov ljudi! Da še sedaj marsiktero blago nemško srce, ki Slovane k zidu pritiska, hrepeni po tem sanjarskem nemškem paradizu, se bi tukaj nikakor posebno ne spodtikali; spodtikamo se pa nad tem, da celo neavstrijski, celo učeni Nemci Nemčiji očitno prilastujejo deloma slovansko jadransko morje. Teh kakor onih mož namere očitno kažejo nevarnost, ki ob jadranskem morji proti slovanski narodnosti.

Tako je unidan profesor dr. Sepp, jeden izmed bavarskih zastopnikov v celem zboru pri shodu v Kielu med drugim to-le napitnico napil: „Velečastno je viditi, kako krepki mornarji dohajajo k severno-nemškemu brodovju iz Šlezvig-Holstajna, pa vendar ne prezrite Jugonemcev! Veselili smo se, ko so severni Nemci „Gifiona“ se polastili, pa veselite se tudi Vi z nami, da je v bitki pri Visu (Lissa) nemško brodovje zmagalo tuje. Hrabro se ponašajo severno-nemški mornarji, pa nič manj hrabri so naši Ilirci ob jadranskem morji. Tudi ondesnjega nemškega brodovja se spomnimo. Mi (jugonemci) smo za vas, bodite tudi vi za nas; ne tirjajte, da bi se z vami vojskovali zoper naše nemške sorodnjake — to bilo bi bratomorstvo. . . . Nemške koristi je treba zastopati in braniti ne-le proti zahodu ampak tudi proti vshodu: na jadranskem morji, kakor na baltiškem. . .

Bavarski poslanec je tu le izrekel, kar gorka nemška srca v Avstriji vedno namerujejo. Zato sedaj pri avstrijskem brodovju nemško uradujejo, še vé da le deloma, ker se neukretna nemščina naših obmorskih Slovanov še dosti teže prijema kakor uglajena italijanščina. Tako napačno ravnanje pri brodovju in v pomorskih učilnicah in drugih šolah pa mora popolnoma zamoriti avstrijsko slovansko zavest. Zaslupljena naša vlada misli, da so naši obmorski Slovani Nemci, in, kakor eni Velikonemci iz „rajha“ še vedno trdijo, da je naše avstrijsko brodovje, nemško brodovje. Žalostno res je, da se slovanska narodnost naših mornarjev še vedno prezira in ali z nemščino ali z italijanščino zatira! Da naših poveljnikov niso izučili zvijačni naklepi in zavere italijanskih mornarjev l. 1866! Ali se oni ne spominjajo več, kako so oni prekanjeni italijanski delavci zadržavali obroženje naših vojnih ladij, kako so v zadnjem hipu celo jedno največih deloma uničili, kako po vseh morskimi mestih prežali, da bi zažgali ali drugače uničili mornarske zaloge. In vendar naše Slovane, sedaj še jako verne Avstrijance, z italijanščino potujučujoje po šolah in po brodovju, povsodi, kjer z nemščino shajati ne morejo. Kaj nam pomaga, da je naš poveljnik T. lanskega leta po svojem potu v Ameriko v New-Yorku vpričó ameriškega občinstva napil slovanskim Dalmatincom kot naj hrabrišim mornarjem, ki se na svetu nahajajo. To staro zgodovinsko resnico so nam že v mladosti pričale lepe besede starega pesnika:

Ko Rimljan se ladij je tesat učil

Ilirjan na morji že hraber je bil.

Dunaj, 21. junija. (Kaj nam čas ponuja?) Politični prerok nam obeta boljše vreme. Oblaki, kateri so do sedaj nad Sloveni viseli, so se začeli razmikati, ali brez groma in velicega hrupa oni ne zapustijo obnebnja, na katerem so tako srečno vladali. Dunajsko časnikarstvo je srdito, kakor poprek strupena kača v taki vročini. To menda nekaj pomeni. In gotovo, v tukajšnih merodajnih krogih se glas ostro širi, da se pri vladi na celo preustroj-

(Obresti naj bi se pri založnih skoz le plačevali od 1. prihodnega meseca, ker se uloženi denarji ne bodo mogli vsigdar hitro oddati na varno mesto na obresti, bi torej družstvo ne moglo shajati.)

3. Uložnine čez 200 gold. vživajo obresti od dne, ko so se uložili. (Tudi to bi iz gori omenjenega razloga bilo nevarno.)

4. Više obresti odločuje odbor po okolščinah od časa do časa, v smislu obstoječih postav, zlasti z ozirom na ministerski odlok dne 25. okt. 1865. (Navadno plačujejo založne po 5% obresti za uložnine, jemljejo pa po 6% od dolžnikov. Po novi postavi ne bo več postavne meje pri naloženju obresti.)

5. Obresti, katerih udje niso vzdignili, pripisujejo se pri polletnih računih, to je 30. jun. in 30. decembra k istini (kapitalu).

(Menda bi zadostovalo, nevzdignjene obresti le na koncu leta, pripisovati k istini.)

6. Za pretekle dni tiste polovice meseca, v kateri se istina izplača, ali bi se odpovedana istina izplačati morala, se ne plačuje nič obresti.

Od zneskov uloženih in obrestovanih po 3. odstavku, računijo se obresti za en dan nazaj, ko so se odpovedali ali izplačali, brez ozira, ali se ti zneski izplačujejo posamezno ali skupno.

7. Vsak podporni uložitelj sme vsaki dan svojo uložnino pisмено ali ustneno nazaj tirjati in sicer znesek do 100 gold. brez odpovedbe, znesek do 300 gold., da tri dni, in znesek do 500 gold., da 8 dni popred odpové. Če so se pa pri ulogi denarjev dogovorili posebni obroki, se pa tudi tako plačuje.

(Moralo bi se pretuhtati, ali bi jemale založne uložnin do 500 gold., ali le do 200 ali 300 gold.?)

Vsacemu uložitelju izroči se knjižica s pečatom društvenim, katero podpiseta starosta in denarničar in v kateri je zapisano, koliko znaša uložiteljeva istina in koliko obresti. Če so se zaradi plačila dogovorili posebni obroki, treba, da se tudi to zaznamava.

Ta knjižica je dokaz, koliko ima uložitelj tirjati.

9. V vsako knjižico se tudi zapiše imé uložitelja, iz tega vzroka se vsacemu, kdor ima knjižico, kot lastniku ali pooblastencu izplačuje, koliko more s knjižico tirjati, vsigdar, le v naslednjih slučajih ne:

a. če se je amortizacija proti dotični knjižici dvignila;

b. če se je sodnijska prepoved za uložnino napravila;

c. če bi bil uložitelj še posebno naročil, da se uložnina izplačuje samo njemu, ali pa tacemu, ki s posebnim pismom skaže kot njegov pooblastenec, in če je to v denarni knjigi, (Cassabuch) in pa v knjižici uložitelja opomnjeno;

d. če je uložitelj še maloleten.

Za knjižico, ktera se izročuje vsacemu uložitelju, se plačuje 10 kr.

§. 7. O uložninah na teden in mesec, in o tem, kar imajo redni udje pri društvu.

1. Uložnine na teden ali na mesec postanejo imetek tistih, ki so jih uložili.

2. Od teh uložnin računijo se obresti po tacem načinu in v taki višini kakor kaže §. 6.

3. Obresti se pripisujejo po končanem polletnem računu k temu, kar ima ud že pri društvu.

(Obresti naj bi se pripisovali še le konca leta.)

4. Dokler uložnine z obresti posamnih udov do 20 glđ. ne dorastejo se ne smejo ne posamezno ne vkupno izplačati razun tedaj, če hoče ud iz društva izstopiti, v katerem položaji se vsak po §. 12. ravnati mora.

Ravno tako ne more svoje gotovine vzdigniti, kdor je s svojim uloženim denarjem porok za kako posojilo iz društvene denarnice ali pa je sam kaj vzel na posodo in njegova uložnina znaša samo 10% posojila (glej §. 11. odstavek 1. d.)

5. Društvena denarnica rabi to, kar kdo v njej ima, kakor tudi posojila, ktere udom, ki izstopijo, izplačuje v gotovem, a pri razpadu društva med dolgovi našteva.

Iz okrajnega zbora Kozjanskega.

III. (Ali bi se lotili državnih opravil okrajni zbori. — Poročilo.) Deželni odbor je tirjal z dopisom od 11. prosinca t. l. navset, ali bi se mogli lotiti okrajni zbori državnih opravil, in katerih? Zlasti morabit pobiranja davkov, sodnih shranitev, opravkov s premoženjem sirotin-skim in oskrbljenim, potem tudi notariata?

On jo tako hitro poganja, da sem se bal za njegova plača, ktera so mu še vendar zelo potrebna, jer (tu beseda je „neukrainersch“ dragi humorist Reibeisenov, ogerski in zagorski Slovenci govoré: ár) moral še bođe dosti govorov imeti. Tretji znanec je bil Georg Ziegelbrenner, v Ljubljani dobro znana oseba, dobro rejen z okroglim gladkim vampičem, znamenje, da mu je malo mar za askezo, in da malo porajta na italijansko-prislovico: meglio e di patir di stomaco, che di mente. Imel je debele akte pod pazduho — joj Vam, kateri ste pod njegovo oblastjo. Hitro za njim pribeži brhko in ukretno človeček, — bi bil mislil, ka je kakošen pariški abée, ali ni imel soutane in širokega klobuka, ne šolinj in črnih nogavic (sodijo ga njegovi tovarši, da močno poželuje — za rudečimi), temoč svitloleskeči cilindri in lepo svitlo sesmaže takošne škornje, kakoršne so imeli cesarski oficirji za dobrega cesarja Franca, kadar so morali stopiti na parado. Prašal sem babičko, ktera vse ljubljanske duhovnike pozna, kako je temu častitljivemu gospodu imé, ali odgovorila mi je, da ne zna — samo toliko se spomni, da imajo ime po nekakšni zveri. Za njim primaha prav patetično drug duhovnik — v pantalona — rari nantes in gurgite vasto — nektere babičke so ga prav pisano po strani gledale, da nosi te luterske hlače.

Ko še dalje pregledujem ljudi črez most stopajoče — bila mi je posebno edna oseba zanimiva. Majhen starikast možiček, ki se vsaki dan stokrat v zrcalo pogleda, še prav po mladenčevsko koraka z nježno palčico, — cilindriček na stran, pogleda na vsako okno, in pozdravlja prav prijazno vse „donne Diane“, ktere se v „negligée“ kažejo na oknih, da bi si nalovile hladne

Kedar hočemo to reč premišljevat, držimo se načela, da imajo posebne namene država, kakor tudi organizmi v sredi države, namreč: občine, okrajni, okrogli, dežele; vsi imajo tudi svoja posebna sredstva, da dosežejo svoje namene. Državi je posvečena ogromna večina vseh javnih davkov, da ona doseže svoje namene, tedaj je pa država tudi dosti močna svoje namene zasledovati, opravnike k temu potrebne najeti in plačevati.

Ako se tedaj predloži okrajnim zborom, naj se lotijo državnih opravil, kakor pobiranja in odrajanja neposrednih cesarskih davkov, spravljanja in opravljanja s premoženjem sirotin-skim, oskrbljenim in shranjenim, ni je logike notranje v tem predlogu. Kar je državino opravilo, ne more biti okrajjevo.

Velika škoda bi morala postati iz takega predjanja opravkov. Okrajni zbori bi si morali najeti mnogo uradnikov ter stanovanj; odgovorni bi morali biti za veliko denarja, kakor že tudi sami deželni odbor omenja v svojem dopisu; in vse to le državi na korist, brez pospeševanja kteregakoli namena okrajjev.

Ti razlogi ostanejo veljavni; za sedanjí čas pa, v katerem so komaj začeli delati okrajni zbori za okrajjeve namene poprej precej zanemarjene, za sedaj pravim, se moramo tudi po pravici bati, da se nebi zopet v nemar pustili okrajjevi nameni po bremenu tolikih javnih opravil, in da tako ne pride v nevarnost poglobitni namen celega zavoda, okrajnih zborov?

Ne bi li prišla tudi v nevarnost samostojna delavnost (autonomija) okrajjeva in lastnih zadevah po potrebnem posluhu v državnih zadevah?

Kakor za povračilo stroškov, za državina opravila potrebnih nam ponuja dopis deželnega odbora, da bi se lotili tudi notariata, pa tudi v tem predlogu ni ga zdravega načela.

Notar ima te-le opravke:

1. On kot učen pravnik izdeluje pogodbe in druga pisma (dokaznice).

2. On potrjuje zgođe in izpovede ljudi kot verjetna pričá s svojim podpisom.

3. Sodni opravi se mu nalagajo.

Ne da se misliti, kterikoli teh opravkov bi bila okrajna zadeva in kateri bi se zavolj tega opravljal od okrajnih zborov. Za opravke, navedene pri 1. in 3. treba je na vsak način naučenega pravnika, okrajni zbor bi tedaj moral najeti za nje može, ki imajo vse lastnosti dosedanjih c. kr. notarjev. To se pravi rubiti zaslužek posameznega človeka za javne namene.

Razun to krivice zoper posameznega človeka pa postane tudi dvojna škoda za občinstvo, ki išče pravico svojo.

Prvič je treba premisliti, da notarja in advokata plačujemo za njegovo delo v razmeri k delu, in ravno to ga spodbada, da ustreza strankam hitro, vsaki čas (ne samo v določenih „uradnih urah“), povsod, ne le v uradni pisarnici, in pridno; on opravlja velike plače brez cesarske depositne kase s peternimi ključí, on opravlja veliko opravkov, cela premoženja oskrbuje s priprostimi formalitetami, kakor je temu le kos samostojni delavec, nikoli pa ne javni uradnik, ki ima zraven sebe kontrolorja, ki mora koncept shraniti od vsake vrstice, ktero piše, ki mora vsako reč zapisovati v nekoliko knjig v žurnale itd.

Ako tedaj notarja plačujemo, zato najdemo pri njem prosto in hitro, pomoč v pravnih opravkih (ne sodbe v prepíru, to mora ostati sodno delo): ta prednost je toliko, toliko brez mere več vredna memo uradne pisarnice, da bi gotovo več imeli opraviti samostojni zakotni pisarji, kot notarni uradniki okrajnih zborov.

Drugič pa tudi na kmetih razun notarja ni povsod neodvisnega pravnika, in če potrebujemo kje kedaj temeljitega rekurza, nimamo se kam obrniti, kakor do notarja. Kako pa bo s rekurzi, kader bodo uradniki okrajnih zborov opravljali notariat?

Zavolj teh razlogov se priporočuje, okrajni zbor naj sklene, da se noče lotiti nobenega teh javnih opravil.

Tako se je tudi sklenilo.

sapice iz Grintovca pihlajoče. Prašal sem, kdo bi bil ta zanimivi možiček — mladenec, in zvedel sem, da je nemšk litterator, kateri je že pisal o marsičem v vse časnike v Volksfreunda — Vaterlanda, Tagesposto, Triesterco, Presso, Bäuerlovo Theaterzeitung — celo Ebersbergov Zuschauer. Mislil sem si: to je smešen človek — kteri zna vsem strankam služiti. Za njim se drviyo sami Filistri, — katerih je v Ljubljani začelo naraščati, kakor gob v hosti, dolgo ni mi znan človek pred oči prišel — enega sem vendar še pričakoval, saj po letu gre vsaki dan na Rožempah, ker je prijatelj dobre kave in krasnih kavarič. Glej ga! — že mahla s suhimi cipotami (Beine), malo pokvečen, ker dolgo že pri pisarski mizi sedi — prvi tipus specifičnega „Krainera“ — z nemško kulturo. On je ljubljanski Humboldt. Kakor je Germania rodila le štiri možake, kteri so bili vesoljni veleumi, to je: brata Humboldta, Götheja in Hammer-Purgstala, tako je tudi ta mož kranjski universalgenie. On je izvorni pesnik, zgodovinar, humorist, bibliograf in Bog ve kakošen še drugi — af, diplomatikar, politikar, chef — correspondent nemško-liberalne stranke v Ljubljani — na kterega se smejo besede pesnikove obrniti: mortales (po slovenski: kranjske prvake) atro qui sale perfricuit — intactus est ille, ker ga brani policija. Toliko za danes iz bele Ljubljane, ki bi gotovo smela si nad mestne hiše vrata napis postaviti:

Hic labyrinthus adest, quod si delaberis intus,
Non labyrinthus erit, sed labor intus erit.

Ἐπιταφίος.

stvo državne osnove misli. G. Beustu se je dalo čutiti, da s sedanjimi okoliščinami države, s katerimi so narodi nezadovoljni, on mora pasti, ali druge strune napeti. Ko je g. Beust, kakti rajhenburški poslanec, če tudi malo nevhvaležno Slovanom dvoril, se je reklo, da ima ta govor veliko važnost; istina, — to, da so njega od zgoraj nekoliko na steno pritisnili, in on je zavajkal. S s temi besedami je on hotel, in po žalostnem prepričanju moral javno izreči, da Avstrija dalje brez Slovanov nemore — Dvalizem bo de padel — tak se pripoveduje, — žal mi je, da bodo ga njegovi roditelji prezgodaj v grob nesli — dva znana gospoda iz Kranjske pa bota pre pri pogrebu godbo prevzela, ker imata, kakor je znano, nar boljše accorde. — Govori se, da bo de češki zbor razpuščen, in drugi sklican, v kterega bi se prosto brez vsega upliva dunajskega popečiteljstva volilo. Dalje se čuje, da bodo tudi hrvaški zbor razpustili, in da Rauch pade. Baron Hellenbach je pred nekimi dnevi tukaj bil, in se z vlado mnogo razgovarjal, in tisti, kteri so z njim govorili, trdijo, da vlada spet misli, Hrvate proti Ogrum podpirati, na to je bil hitro Rauch na Dunaj in v Pešto poklican. Ko se je vladarju pri njegovem boravljenju v Pešti o regnikolarni deputaciji hrvaški referiralo, je pa nezadovoljno rekel: Hrvati so bolj ogerski, kakor Ogrri sami. Prepričali so se, da se po magjarski obliki država na svojo srečo ne da osnovati, ker mi, na tej strani tako imenovani Cislajtanci smo že v devetnajstem stoletju; tudi je nemogoče, ker smo mi v preteklih dobrih vinskih letih leskove grme —, prvi motor magjarske svobode — za zlahtnejši namen porabili. Regnikolarna deputacija bo de brž ko ne, brez vspeha Pešto zapustila, ker njihovi predlogi nimajo večine za se, ne ker Živković proti glasuje, nego ker tukajšna vlada ne glasuje za nje. To se vé, da, ako o vladi govorim, ne mislim na cislajtansko popečiteljstvo, to se nije druga, nego odbor državnega zbora; To še je vendar vse v temi, in se ne da dobro presoditi, toda kuha se, in g. Beusta je začelo nekaj družega peči, kakor njegovo vroče nemško srce; on se je moral prepričati, da je Avstrija kaj družega, kakor njegova domovina, und das gemüthliche Sachsenvolk, kjer je on, zdajni prvi liberalce, mogel prvi in narstroži reaktionar biti. Tempora mutantur.

Nasa društva.

(Dramatično društvo.) V nedeljo dné 21. t. m. imelo je dramatično društvo v Ljubljani preizreden občen zbor, v kterem se je volil nov odbor, in sklepale važne stvari. V odbor so voljeni: za predsednika gosp. Levstik Franjo z 42 glasovi, za blagajnika g. Žagar Dragotin z 44 gl., za odbornike pa: gg. Jurčić J., Stritar Josip, Drašlar Pavel, dr. Bleiweis Karol, Gutman Emil, Murnik Ivan, Grasselli Peter, Kozina Juri, Noll Josip, Pour Eduard, Valenta Vojteh, dr. Poklukar Josip, Ravnikar Franjo, dr. Papež Fr., Zabukovec Jakob, Bolé Dragotin, Cegnar Franjo in Vavru Ivan. Ker pa zadnji ne more prevzeti volitve zaradi drugih opravil, stopi na njegovo mesto g. dr. Lavrič Dragotin.

Z vsemi glasovi zoper dva bil je sprejet predlog začasnega odbora da pod pogoji stavljenimi od deželnega odbora kranjskega se ne bode igralo letošnjo zimo v javnem gledišči, dokler traja nemška doba. O tej stvari je „Slov. Narod“ že tako nekaj govoril. Zaradi principijelne važnosti te razprave, in da se znanje važnega društva širi po Slovenskem, podam Vam prihodni občiren popis tega občnega zbora, kterega se je vdeležilo po volilnih listkih tudi nekaj vnenjih družbenikov, in nekaj ljubljanskih gospodičin, ki so predstavljaljoči členi. Zoper odborov nasvet osnovala se je v odboru samem neka opozicija iz manjšine odborove, in štela je v občenem zboru cela dva glasova!

Politični razgled.

Zbornica poslancev je s predmeti, o kterih bi sklepala, pri koncu, menimo namreč predmete, kar so jih poslanci ali odbori ali vlada v zbornico prinesli. Kar je podalo ljudstvo samo v prošnjah, kterih število preseza nektore stotine, to se je meni nič tebi nič izročilo vladi, naj ona z njimi stori, kar ve in zna — „zastopniki ljudstev“ so svoje storili! Med temi prošnjami jih je bilo 374 enakoglasnih iz Galicije, kjer se prosi, naj bi se rusinskemu jeziku vrata do nižih in srednjih šol odprla. Ausbau der Verfassung! (dodelanje ustave) je sicer geslo drž. poslancev, zakaj je nočejo dodelati, kjer dodelanja prosi ravnopravnost jezikova! Vsled prošnje pogo-relega mesta Ibbs se izreka načelo, da se posameznim pogorelcem ne more dajati pomoči iz drž. blagajnice. Škofa Linskega zagovor se ni smel ni brati ni deti v hitropisni zapisnik.

Gosposka zbornica je potrdila celo zbirko postav poslanih jej iz zbornice poslancev in sicer večidel brez besedovanja. Pri tacem ravnanju res ne vemo, kaka na — in pomen ima ta visoki zbor.

Ministerstvo je prosilo Nj. veličastvo, naj bi smelo zasedanje drž. zbora prenehati in sicer za zdaj do 1. septembra. Med tem bodo zborovale delegacije na Dunaji, okoli 20. avgusta pa se sklicali deželni zbori.

Tekoj po prenehanju drž. zbora pojde nekoliko g. ministrov na od-pust v razne toplice, zdaj se imenujejo gg. Berger, Brestl in Herbst. Pripo-veduje se, da bo med tem g. Plener nadomestoval ministra Brestelna. Ali so imenovanim g. ministrom nenavajene toplice res tako silno potrebne, ali pa je to prvi korak, da se stalno odmaknejo iz svojih služeb, to do zdaj še ni znano. Tekoj po prenehanju drž. zbora bosta tudi minister notranjih za-ved in pravosodja preskrbela potrebne preuredbe in premestitve, da se vvede nova politična in pravosodna organizacija že do 1. septembra.

„Wand.“ razglša 20. junija v Bokszeu pisano izpovedanje knjeza Aleksandra Karažorževiča, v kterem se brani proti glasovom, ki njega in nje-govo rodbino v zvezo spravljajo z ubojem knjeza Mihajla, češ, da je ta sumnja izrečena od plačanih ljudi, ki ga hočejo ob poštenje spraviti. Gospod knjez naj govori kar mu drago; svet bo verjel le temu, kar se bo pokazalo po na-tančnih preiskavah službenih.

Česki tabor v Bezdezu je obiskalo več nego 10.000 ljudi; med temi tudi mnogo Nemcev. Predsedoval mu je knjez Taksis; ko je prišel

govor do „samouprave“, je segel vladini poslanec mu v besedo; ko je pa Sedlaček jel govoriti o českem zgodovinskem pravu, prepovedal je komisar ves tabor. „Hej Slovane“ prepevaje se je množica razšla. Celo Nemci so bili nezadovoljni, da se je tabor tako prenegleno razgnal.

O svečanosti blagoslovljenja tretjega mosta čez Veltavo homo kas-neje poročali, tu le kar je strogo političnega. Nj. veličastvo je prišlo 21 t. m. ob 6. uri zjutraj v Prago. Od ministrov ga je spremljal knjez Auersperg. Sprejel ga je na kolodvoru namestnik, vojaški deželni zapovednik, župan in velika množica ljudstva. Cesar je bil povsodi naudušeno s „hoch“ in „slava“ klici sprejet. V nagovoru pri svečanosti je povdarjal župan Klaudiv skušeno zvestobo in udanost praškega mesta do cesarja in države. Cesar je odgo-ovoril česko in nemško. Ob 2. popoldne je zaslíšaval javne služabnike, de-želne odbornike itd. 22. t. m. je prišel tudi b. Beust od cesarja — pozvan v Prago. Namen njegovega prihoda je med drugim poskušnja porazumljenja s historičnim plemstvom; Beust se je razgovarjal tudi z dr. Riegerom in Pa-acky-em v deželni hiši. Dunajski listi pravijo, da je porazumljenja upati. Če pa premislimo, da je b. Beust nemškemu shodišču deželnega zbora izre-kel, da ima vlada trdno voljo le po poti sedanje ustave hoditi in v tem o-kviru porazumljati se, nikakor ne verujemo na dober uspeh cesarjevega pota. Auersperg je sicer cesarju svetoval, naj se v osebnem razgovoru podučí o českih tirjatvah. Upajmo, da ta pot pelje do porazumljenja, kterega zastoj iščejo ministri po pisani ustavi, ktere Čehi ne bodo nikdar pripoznali.

Nemški listi so si puščali poročati, da je ljudstvo črno-rumene za-stave (avstrijske) izpuzilo in raztrgalo. To ni res; zgodilo se je to pač nem-škimi zastavam (črno-rudeče-zlate), in po pravici, ker te zastave morajo česko ljudstvo pa tudi državo žaliti. „Polit.“ pripoveduje, da so obravnave zavoljo porazumljenja brez vspeha ostale.

Iz Belegagrada se čuje: Vojni minister se je vojaščini zahvalil za njeno vrlo obnašanje v sedanji težavni dobi. Kakor je že naš dopisnik v zadnjem broji povedal, sega zarota do Novega Sada. — Volitve za skupščine se vrše v naj boljsem redu, ljudstvo se jih mnogo vdeležuje; izvršile so se v zmlisu volitve Milanove. — Sodba proti stotniku Mirzajloviču se ni izvršila, ker je obljubil, da bo še več ovadil. K sodnji so se vzeli 3 belgr. meščani, ker se je bilo razglasilo, da se bodo zaprti sili izpovedavali. Vladarstvo imajo prev-zeti Ristič, Crnobarac in Blaznavac; druga stranka hoče Garašanina, Petro-viča in Marinoviča — Ristič je neki izrekel, da je želja pariškega dvora, naj bi se sestavilo vladarstvo brez knjeginje iz senatorov Petroviča in Ga-vriloviča in predsednika najvišega sodeja. — 23. t. m. ob 5. uri zjutraj je pri-šel dozdevni vladar Milan v Beligrad; pričakovala ga je velika množica ljud-stva; pri izstopu iz ladije so ga sprejeli najviši deželni uradniki in častniki in zastopniki mestnih društev. — Policija je odpravila nekoliko privržencev „Zastavine“ stranke iz Belega grada.

Javne dražbe 26. junija.

Kranjsko: Sop II. izv. drž. Kušlinovo zemljišče urb. št. 1264, pri okr. ur. v Mokrionogu; cena 180 gld. — II. izv. drž. Ankelejevo posestvo urb. št. 27, pri okr. ur. v Tržiči zar. 94 gld. 5 n.; cena 2950 gld. — II. izv. drž. Gregoričovo posestvo dom. št. 2, urb. št. 253, pri okr. ur. v Novomestu; cena 5900 gld. — II. izv. drž. Vrhovnikovo pos. urb. št. 582 Michlstätten zar. 80 gld.; cena 2196 gld., pri okr. ur. v Kamnu. — Prest. izv. drž. Penkovo pos. v Parjah št. 18, urb. št. 72 Mühlhofen pri okr. ur. v Bistrici zar. 23 gld. 4 n. — II. izv. drž. Pilbachovo posestvo poh. št. 45, r. št. 22, v Novomestu, cena 12.000 gld. k. št. 22, r. št. 194, cena 1100 gld. zem. kn. Stdt. Rudolfswerth, les. št. 1015 Grosspodluben cena 75 gld. in št. 2234/5 in 2234/11 ad G. Steinbrückl urb. št. 13/6, cena 55 gld. pri okr. ur. v Novomestu. — II. izv. drž. posestvo Jakoba Santelja iz Belska urb. št. 96 ad Luegg pri okr. ur. v Postojni zar. 105 gld.; cena 1498 gld. — II. izv. drž. pos. Novakovo št. 29, Grosspolland urb. št. 724 ad Auersperg, zar. 236 gld.; cena 1543 gld., o. u. v Ribnici.

Štajersko: III. izv. dr. Pakovega posestvo urb. št. 363¹/₂, pri Gutenhagu. — II. izv. drž. pos. Fr. Kosenjaka v Gruskevi gor. št. 207¹/₂ ad Ankenstein zar. 161 gld. 83 n. v Ptuj. — II. izv. drž. pos. Ant. Kmeteca urb. št. 243 ad Ankenstein zar. 88 gld. cena 2250 gld. v Ptuj. — II. izv. drž. pos. Ivana Petečnika dom. št. 52 ad Min. Pettau pri okr. ur. v Ptuj zar. 157 gld. 50 n.; cena 500 gld. — II. izv. drž. pos. Omrzlovo urb. št. 6, dom. št. 510, 511 in 511 ad Hörberg pri okr. ur. v Kozjem zar. 637 gld. 58 n.; cena 1847 gld.

27. junija.

Kranjsko: II. izv. drž. Uršičevo pos. urb. št. 2, pri okr. ur. v Mokrionogu zar. 157 gld. 28 n.; cena 3279 gld. 90 n. — II. izv. drž. pos. Marije Puocel urb. št. 716 pri okr. ur. v Mokrionogu zar. 669 gld. 39¹/₂ n.; cena 1647 gld. 80 n. — II. izv. drž. Ahli-novo pos. urb. št. 18, rktf. št. 16 St. Marein pri okr. ur. v Ljubljani zar. 80 gld. 59 n.; cena 751 gld. 88 n. — II. izv. drž. Kocjančičevo pos. v Radoljci pri št. 14, rktf. št. 1294 pri okr. ur. v Radoljci zar. 63 gld.; cena 636 gld. — II. izv. drž. Gramovo pos. zem. knj. Freudenthal rktf. št. 367 B IV fol. 165 zar. 293 gld. 13 n.; cena 1870 gld. — II. izv. drž. pos. Jak. Kašmana nov. zem. kn. Laock urb. št. 597 pri okr. ur. v Loku zar. 100 gld.; cena 1278 gld. — Pon. III. izv. drž. pos. Tom. Osenka urb. št. 282, rktf. št. 138 ad Loka pri okr. ur. v Idriji; cena 1122 gld. — III. izv. drž. pos. Ivana Jeruca rktf. št. 122 Svur o. u. v Mokrionogu.

Štajersko: II. izv. drž. pos. Ivana in Marije Rošker a) urb. št. 17 ad Plaz-terhof in urb. št. 66¹/₂ ad St. Jakob; cena 8110 gld. b) gor. št. 425 ad Trautmannshof in gor. št. 146 ad Spielfeld, cena 3714 gld. pri okr. ur. v Mariboru zar. 3131 gld. — II. izv. drž. pos. Altenbacherovo pos. v St. Ožbaldu urb. št. 20 ad Arnfeld pri okr. ur. v Marenbergu zar. 4 gld. 71 n.; cena 650 gld. — II. izv. drž. pos. Marije Skaza urb. št. 6 ad Thurnisch zar. 76 gld. 47¹/₂ n.; cena 1500 gld. o. u. Ptuj. — II. izv. drž. pos. Marije Pišek urb. št. 265 ad Wartenheim zar. 84 gld. 20 n.; cena 900 gld. pri o. u. Ptuj. — II. izv. drž. pos. Štef. Medveda urb. št. 137 ad Wartenheim zar. 1050 gld.; cena 4090 gld. o. u. Ptuj. — II. izv. drž. pos. Fulovo urb. št. 170 ad Ebensfeld 2800 gld. vr. in gor. št. 3, 3¹/₂, 10, 10¹/₂ ad Spitalgilt Marburg o. u. Ptuj.

Koroško: II. izv. drž. Katolnikovo posestvo v Št. Rupretu, okr. Belak, zar. 400 gld.; cena 7695 gld. 20 n. — III. izv. drž. pos. Jož. Pajanka v Hartu zem. kn. VIII. fol. 1 pri okr. ur. v Pliberku zar. 75 gld.; cena 1400 gld.

Dunajska borza od 24. junija.

5% metalike 57 fl. 10 kr.	Kreditne akcije 192 fl. 40 kr.
5% metalike z obresti v maju in nov. 53 fl. 40	London 115 fl. 75 kr.
5% narod. posojilo 63 fl. 00 kr.	Srebro 113 fl. 25 kr.
1860 drž. posojilo 84 fl. 60 kr.	Cekini 5 fl. 52 kr.
Akcije narod. banke 72 fl. 80 kr.	